

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: V. V.
státní příslušnost Moldavská republika

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-84/LE-BA04-VL13-2020, ze dne 1. 12. 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Moldavské republiky a dne 14. 8. 2020 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodl rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje.
2. V důvodech rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Žalobce je plnohodnotným občanem Moldavska, byt' pobýval na separatistickém území (Podněstří), má platný doklad této země a pokud se obává politické situace v Podněstří, tak mu nic nebrání, aby se v případě návratu do vlasti usídlil mimo toto separatistické území.
3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) včasnou žalobu, ve které namítal, že došlo k porušení § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) a taky § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce připomněl, že ve správním řízení uvedl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany obavu z jednání policie, která se jej snažila přimět ke spolupráci při sledování distributorů drog a jelikož to odmítl, byl vyslýchán, zadržen na jeden den, byla u něj provedena domovní prohlídka a musel podepsat prohlášení, že neopustí Moldavsko. Byl policií neustále sledován. Podle žalobce se měl žalovaný blíže zabývat situací v zemi původu a využít k tomu většího množství podkladů a měl také využít podrobnější rozhovor se žalobcem a dotázat se jej na důvod, proč docházelo ke zjevným porušením jeho práv, anebo jak tamní policie funguje. Žalobce připustil, že nepředložil žalovanému konkrétní důkazy, avšak svou přesvědčivou výpověď doložil své pronásledování policií, přičemž z jeho výpovědi je zcela zřejmé, že byl vystaven přímým hrozbám a čelil naprosto nepřijatelnému jednání ze strany státních orgánů. Naopak žalovaný podle jeho názoru v žádném případě nepostavil najisto, že v případě návratu nedojde k opakování prožitého pronásledování. Žalobce by sice rád legalizoval svůj pobyt na našem území, avšak jeho primárním cílem bylo odjet ze země, kde čelil přímému nátlaku ze strany státního orgánu a nevystavovat se dalšímu nebezpečí. Žalobce zdůraznil zásadu „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, ohledně které odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Azs 50/2003 – 89 nebo 5 Azs 12/2012 – 47.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vyjádřil přesvědčení, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Ve vyjádření k žalobě zopakoval podstatné části napadeného rozhodnutí se zdůrazněním nevěrohodnosti tvrzení žalobce.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný na ústním jednání

netrval a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, v poskytnuté dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen). K procesním podmínkám řízení krajský soud dodává, že žalobce v průběhu řízení (konkrétně 9. 3. 2021) opustil hlášené místo pobytu a místo jeho pobytu nebylo po určitou dobu známo. Proto mu krajský soud usnesením ze dne 5. 5. 2021 ustanovil z důvodu neznámého pobytu opatrovníka. Následně však krajský soud zjistil, že žalobce se již dne 4. 5. 2021 vrátil do místa svého hlášeného pobytu, což krajský soud reflektoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, čj. 4 Azs 12/2004-61 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2008, čj. 8 As 59/2007-63; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz) tak, že nadále jednal přímo se žalobcem.

6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal v České republice dne 14. 8. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stalo se tak poté, kdy byl rozhodnutím cizinecké policie ze dne 27. 7. 2020 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění, které mu bylo uloženo na 5 let rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 26. 5. 2020. Žalobce poskytl k žádosti dne 26. 8. 2020 základní údaje a mimo jiné uvedl, že není politicky aktivní, je svobodný, „oficiálně bezdětný“, poslední místo pobytu ve vlasti měl v Moldavsku, konkrétně v Tiraspolu (krajskému soudu je známo, že se jedná o město nacházející se v oblasti tzv. Podněstří), do České republiky přicestoval dne 28. 1. 2020 autem a jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nemá kam v Moldavsku vrátit. Dne 15. 9. 2020 proběhl pohovor se žalobcem, při kterém žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval kvůli práci, kterou neměl předem zajištěnou a našel si ji až tady. V Moldavsku měl problémy s policií, která mu podsouvala drogy s tím, že policie u nich v Podněstří podsouvá drogy, aby se člověk dostal do vězení nebo aby s nimi spolupracoval. Stalo se to někdy v roce 2012 nebo 2013. Nesouhlasil s tím, byl vyšetřován, jednou byl zadržen na jeden den, vyšetřili jej na drogy a ráno propustili. Pak jej předvolali k výslechu, kde odmítl vypovídat bez přítomnosti advokáta, tak jej propustili, přijeli za ním domů do bytu, který jim neotevřel do příchodu majitelky. Pak provedli prohlídku bytu. Po domovní prohlídce jej odvedli na policii, byl vyslechnut, podepsal prohlášení, že neopustí republiku a pak napsal s advokátem žalobu na prokuraturu a vyšetřovací výbor. Pak byl ještě jednou vyslechnut. Po určité době případ uzavřeli, neví z jakého důvodu. Také potom jej policie sledovala, chodili k němu domů, vyptávali se sousedů, kde pracuje. Součástí spisové dokumentace jsou také informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) nazvané „Bezpečnostní a politická situace v samozvaném Podněstří“ z listopadu 2019 a „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ z června 2020. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí dne 22. 9. 2020. Žalobce při seznámení dodal, že dokud se situace v Podněstří nezmění, tak se v žádném případě nemůže vrátit zpátky.
7. Krajský soud v první řadě uvádí, že v postupu žalovaného neshledal procesní vady, které mu žalobce v žalobě vytýkal. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky o porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu zůstaly pouze v obecné rovině (žalobce se omezil na konstatování textu zákona bez uvedení konkrétního přesahu namítaného porušení

uvedených procesních ustanovení do poměrů posuzované věci), přezkoumal krajský soud uvedené námitky pouze v té míře obecnosti, v jaké je žalobce uplatnil a žádné vady v postupu žalovaného neshledal. Krajský soud projednání procesních námitek uzavírá tím, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil žalovaný všechny potřebné skutečnosti, vycházel ze všech podkladů a své závěry řádně odůvodnil v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

8. Podstatu žalobní argumentace spatřuje krajský soud v námitce žalobce, že před odjezdem ze země původu bydlel v oblasti tzv. Podněstří a měl zde problémy s policií popsané při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je pravdou, že oblast Podněstří je v České republice výslovně vyjmuta z výčtu bezpečných zemí původu, mezi které jinak Moldavsko podle § 2 bodu 15 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. patří. Je také pravdou, že podle zprávy OAMP o Podněstří z listopadu 2019 organizací Freedom House je této oblasti přidělen status „nesvobodné“ a s odkazem na zprávu MZV USA se objevují informace o tom, že se bezpečnostní složky podílely na mučení, nezákonné detenci a využívaly mučení pro získání přiznání od údajných pachatelů. Pokud by tedy byl azylový příběh žalobce pravdivý, bylo by možné o udělení mezinárodní ochrany alespoň ve formě doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu uvažovat.
9. V přezkoumávané věci však žalovaný nepovažoval žalobcův azylový příběh za věrohodný a na straně 5 napadeného rozhodnutí podrobně vyložil, z jakých konkrétních důvodů považuje tvrzené obavy žalobce za nepodložené, spekulativní a účelové. V podrobnostech odkazuje krajský soud na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě vycházel v rozporu s odůvodněním rozhodnutí z toho, že jeho výpověď byla konzistentní, bez zásadnějších nesrovnalostí a zapadala do celkového kontextu dostupných informací o zemi původu, aniž by konkrétně reagoval na rozpory a nesrovnalosti, které mu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vytýkal. Obecně platí, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, který by měl tvrdit a prokázat azylově významné důvody. Není vyloučeno, aby jediným důkazním prostředkem byla jeho vlastní účastnická výpověď, ale pouze za předpokladu, že se bude jednat o výpověď věrohodnou. V daném případě žalobce ničím nevyvrátil závěry žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce, proto tento příběh nemohl být podkladem pro udělení mezinárodní ochrany. Za tohoto stavu je bezpředmětná také námitka opřená o pravidlo „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, které by bylo namíste právě až v případě věrohodnosti azylového příběhu žalobce a při pochybnostech o tom, zda mu v zemi původu hrozí z důvodu jeho doloženého příběhu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.
10. Za mnohem významnější z hlediska závěrů žalovaného však považuje krajský soud možnost vnitřního přesídlení žalobce. Žalovaný tuto možnost konstatoval na straně 6 napadeného rozhodnutí s tím, že žalobci nic nebrání, aby se (má-li obavy z bezpečnostní situace v Podněstří) v případě návratu do vlasti usídlil mimo tuto separatistickou oblast. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce v žalobě nereagoval vůbec a závěr žalovaného o možnosti přesídlení žalobce do jiné části Moldavska tak ani nebyl otevřen soudnímu přezkumu. Jedná se přitom o alternativu, která je v rozhodovací praxi správních soudů u zemí se separatistickými oblastmi akceptována (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 Azs 152/2019 – 33). Přestože se rozhodnutí správních soudů týkají většinou obyvatel Ukrajiny, kteří mají bydliště v Doněcké nebo

Luhanské oblasti, v jejichž částech navíc (oproti Podněstří) probíhá ozbrojený konflikt, lze je podle přesvědčení krajského soudu aplikovat také v případě občanů Moldavska, kteří mají bydliště v Podněstří. Jak se přitom podává z § 2 odst. 7 zákona o azylu, tak v případě možnosti vnitřního přesídlení v rámci jednoho státu do části, ve které žadateli nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo žadatel má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu, nelze v případě takového žadatele hovořit o nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy a takové přesídlení má přednost před udělením mezinárodní ochrany.

11. Krajský soud uzavírá, že žalobní body jsou nedůvodné, a protože nezjistil v napadeném rozhodnutí nebo v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
13. V řízení pravděpodobně vzniknou náklady státu, a to v souvislosti s odměnou a hotovými výdaji ustanoveného opatrovníka, které budou hrazeny z veřejných prostředků, proto bylo nutné rozhodnout také o nákladech státu. Vzhledem k tomu, že u žalobce ani žalovaného nebyly splněny podmínky § 60 odst. 4 s. ř. s. pro uložení povinnosti nahradit státu vynaložené náklady, rozhodl krajský soud tak, že stát (Česká republika) nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 22. června 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce